

OHENĚ & KOV

KOVO
STŘELLEC

RACHEL
SCHNEIDER

FRAGMENT

Propagační materiál. Určeno k marketingovým účelům.
Text neprošel finální korekturou.
Ukázka z druhého dílu série Oheň & kov, který vyjde na podzim 2026.

Rachel Schneider
Kovostřelec

Z anglického originálu *Metal Slinger (Book 1 of Fire & Metal series)*,
vydaného nakladatelstvím Saturday Books,
an imprint of St. Martin's Publishing Group, v roce 2024,
přeložil Zdík Dušek.

Obálka podle originálu GDTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová
Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2025
ve společnosti Albatros Media a.s.
se sídlem 5. května 22, Praha 4.
Jazyková korektura Jana Olivová
Odpovědná redaktorka Marta Chladová
Technická redaktorka Jolana Ryšavá
Sazba GDTP studio Albatros Media

V knize se vyskytuje extrémní nebo detailně popisované násilí.
Více informací naleznete na www.fragment.cz/aktualita/trigger-warnings-v-nasich-knihach

www.fragment.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
e-mail: info@albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Vytěžování textu či dat z této publikace
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

FRAGMENT

OHĚŇ & KOV

KOVO
STŘELEČ

RACHEL
SCHNEIDER

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Světloňoška – ukázka

Muži u ohně jsou k nám otočeni zády a netuší, že se k nim „plíží smrt. Čím jsme blíž, tím žhavější je vzduch. Čím rychleji mi tluče srdce, tím klidněji se cítím.

Je to zvláštní opojení, na něž jsem si zvykla, kráčet do bitvy. Mysl mám prázdnou až na pudovou potřebu zabít a nenechat se zabít. Všechny myšlenky odplynou a já nejsem nic víc než dívka, jež využívá svoje tělo k tomu, k čemu bylo vycvičeno. Ať to skončí jakkoliv – úlevou smrti, či sladkou rozkoší z vítězství –, jsem připravena.

Přechytím si meč v ruce a odvážím se podívat na Fredricha. Chystá se vyrazit na pravém křídle a já se přesunu doleva. Naše pohledy se střetnou a...

A on se usměje. Jde o uličnický, rozpustilý úsměv, jaký jsem u něj ještě nikdy neviděla. O úsměv, jaký se víc hodí k někomu, jako je Messer.

„Vetřelec!“ Muž na pravém konci skupinky ukáže mým směrem a přitáhne pozornost ostatních.

Výkřik mu odumře na rtech, když Fredrich máchně mečem a rozsekne mu krk. Muž se ani nestačí zhroutit na zem a Fredrich už probodne druhou čepelí hrdlo vedlejšímu bojovníkovi. Hrot se na okamžik vynoří na druhé straně, než Fredrich zbraň opět vytrhne.

Útok zastihl naše protivníky zcela nepřipravené. Hmátnou po odložených zbraních, ale využijí okamžiku překvapení a přejeđu ostřím po zádech většího z nich. Není to smrtelné zranění, bolí však jako čert. Muž se prohne bolestí. Jediným máchnutím zápěstí mu přetnu krční tepnu a na zem vytryskne krev. Jeho řev se promění v bublavé chrčení. Topí se ve vlastní krvi.

Z jeskyně k nám dolehne zvuk stovek strouských bojovníků, kteří se probouzejí ze spánku, ale já se soustředím na posledního stojícího protivníka. Máchne mečem proti mému trupu a já uskočím. Čekám na jeho další výpad. Vzhledem k tomu, že jsem menší než většina soupeřů, často se musím bránit, dokud se mi nenaskytne příležitost k rychlému výpadu. Naučila jsem se, že v boji na život a na smrt je důležitá i trpělivost.

Jeho další pohyb je lehce předvídatelný. Mečem mi míří na krk. Zvednu čepel, abych zablokovala jeho výpad, ale ještě než břízka ocel o ocel, jeho zbraň narazí na neviditelnou hradbu. Mužův vztek se přetaví v ryzí hrůzu, když si uvědomí, co se stalo, a já nedokážu ovládnout úsměv, který mi zacuká koutky úst.

Poznání, že prohraje, s ním otřese. Začne ustupovat a já slyším šourání jeho podrážek o zem.

Štít mě chrání před zraněním, ale nezbavuje protivníky možnosti bránit se.

Pokračuju v náporu. Máchnutí, bodnutí. Znovu, znovu a znovu. Zkusím klamný výpad doleva – proti mužově pravé straně –, ale v poslední vteřině změním směr a úspěšně ho odzbrojím. Jeho meč odklouže jeskyní pryč.

V posledním vzepětí se na mě vrhne, aby mě chytil za hrdlo, ale silou nárazu do Fredrichova štítu si jen zlomí prsty.

Zaječí, když mu zabořím dýku do břicha. Podívám se mu do očí a zatočím čepelí v ráně. Jekot přejde v přiškrcené zasípění a muž se mě pokusí chytit zkroucenými prsty za zápěstí. Pustím zbraň. Z rány se mu řine krev. Je příliš pozdě na to, aby se zachránil. Oči

se mu obrátí v sloup, ztratí vědomí a jeho tělo se s hlasitým žuchnutím hroutí do ohně.

V jeskyni zavládne tma, jako po sfouknutí svíčky. Zvuky utichnou.

Po vteřině ticha se opět začnou ozývat hlasy strouských bojovníků.

„... zabiju vás, kurva... neřádi z Maile...“

Vzduch hučí jemným chvěním a mně chvíli trvá, než si uvědomím, že to vnímám sílu štítu, který zadržuje útočící válečníky. Něco se dotkne mého krku.

Trhnu sebou.

„To jsem já,“ řekne Fredrich. Z nějakého důvodu slyším jeho hlas i přes panující zmatek naprosto zřetelně.

S úlevou vydechnu a chytím se ho za loket. Bojím se, aby se mi neztratil.

Přítáhne mě k sobě blíž, pevně, ale zároveň jemně. „Snad se nebojíš tmy, světloňoško?“

Při zmínce o mém daru ztuhnu. Téměř jsem zapomněla na tu část svého já, kterou jsem v letech po opuštění Kenty neustále potlačovala. Na to místo ve svém nitru, kde sídlí magie i pouto, nerozlučně spjaté.

Převedu prsty po kamenech zavěšených na mém krku. Nikdy je nesundávám.

Tlak vzduchu je najednou téměř nesnesitelný. Ohlušující. *Násilný*.

Fredrich rozhodne za mě. „Ukaž jim, jak jsi spálila Temný hvozď.“

Zhluboka se nadechnu, rozepnu si náhrdelník a pomalu ho zvednu z klíčních kostí. Připomenu si, že se Acker ani jednou nepokusil ke mně poutem prorazit. Ani jednou za všechny ty roky od mého odchodu z Kenty. A kdyby sám nenosil mangi kameny, touhle dobou už by mě pouto nejspíš přivedlo za ním.

Náhrdelník mi proklouzne mezi prsty. Nechám ho dopadnout na zem.

Muži zuří za neviditelnou bariérou a já se zaměřím na tlukot svého srdce, abych je odstínila. Přitisknu dlaň pod hrudní kost a soustředím se na probuzení magie.

Nic se nestane.

Trvá to tak dlouho, až mě napadne, jestli jsem ji úplně nezadusila.

Pak to ucítím.

Můj dar se rozvíjí, jako by se probouzel ze zimního spánku. Nejprve pomalu, ale i tak ho vnímám. Hřeje jako sklenka dobré whisky a šíří se cévami do celého těla.

Prudce se nadechnu, když uvidím, jak se mi z obnažené kůže na rukách začne linout světlo. Zapomněla jsem, jaké to je. Bolestivé, ale nádherné. Opojně. Naplňuje mě to pocitem moci.

Pak v jediném okamžiku vše přestane existovat. Vzduch znehybní. Rozhostí se ticho, tak hlasité, až mi z něj zvoní v uších. A já se dívám na knihu, otevřenou na dřevěném stole a osvětlenou jedinou svíčkou. Snažím se pochopit, co se děje. Vtom uvidím ruce. Mužské ruce, na něž jsem zírala celé hodiny. Ruce schopné úžasných i děsivých věcí, se stříbrnou jizvou mezi palcem a ukazováčkem.

Pravá ruka vklouzne pod tenký papír a pomalu otočí stránku.

V panice se pokusím pevně zavřít oči, ale stejně jako v případě nočních můr výjev pokračuje, ať chci, nebo ne.

Ruka sáhne někam mimo dohled a vzápětí se opět objeví – mezi dvěma prsty drží kuličku vína. Jizva se blyští v mihotavém světle, když při čtení začne s kuličkou točit. Spíš ale jen přejíždí očima po stránce, protože dokážu sotva rozeznat několik slov, než se přesune k další.

Bohové.

Kulička vína se přiblíží a zmizí. Na jazyku cítím sladkost cukru a v uších mi zní chroupání žvýkané slupky.

Není to jako v době po přijetí pouta, když má mysl dokázala být naráz na dvou místech.

Ne. Pouto mě nechce pustit. V hlavě mi pořád zní Beauina slova.

Magii se nelíbí, když ji potlačuješ.

Potřebuju ty kameny.

„Jo!“ vykřikne Fredrich. Jeho hlas zní dutě.

Acker prudce zvedne oči.

Obličejem mi projede bolest a poslední, co zahlédnu, je Acke-
rova ložnice a žena, která spí v jeho posteli.